

Egil Onstad Sekkelsten

Egil Onstad Sekkelsten sovnet inn 18. juni 2005, nær 86 år gammel. Han var vital, klartenkt og foreningsinteressert til det siste. Med ham er et av NTFs gode mennesker gått bort, og Østfold Tannlægeforening har mistet sin ubestridte nestor.

Egil ble tannlege i 1943 og hørte altså til det siste kullet som ble uteksaminert før Universitet og høyskoler ble stengt.

Ganske snart fikk han beskjed om at han i henhold til daværende Lov om sivil tjenesteplikt var utpekt til Onsøys første skoletannlege. I departementet fikk han beskjed om at praksis- og bosted nærmere bestemt var Gressvik. Hvor det var? Jo, sa byråkraten i luken etter noen konsultasjoner i bakrommet: – Ta toget til Fredrikstad og spør om veien videre. Egil fant frem og ble på Gressvik i 62 år.

På Gressvik dukket det opp et velbrukt utstyr. Opprinnelsen var litt ullen. Tydeligvis hadde NDD hatt en befatning med transporten, men ville helst ikke vite av det, og han måtte skru det sammen selv. Av et papir forsto han at det var konfiskert fra en jødisk kollega som hadde kommet seg til Sverige. Der og da lovet han seg selv at vedkommende skulle få det tilbake uansett hvem som påberopte seg eierskapet, og Leopold Bermann hentet det da også i juni 1945. Altså: Rettskaffen, ryddig og rettlinjert allerede i ungdommen, hvilket han også var alltid senere.

Egil drev kombinert offentlig og privat praksis på Gressvik frem til 1956. Han følte senere atskillig ansvar for den skoletannpleie han hadde bygget opp, og i en årrekke var han som medlem av tilsynsmynden en grå eminense både når det gjaldt bevilgninger og personalpolitikk i skoletannpleien i Onsøy. Fra 1956 til 1995 drev han så en meget stor og meget ryddig praksis i Fredrikstad. I 25 år foresto han også den nødtørftigste odontologi på daværende Veum Sykehus.

Første gang Egil hadde mulighet til å møte opp i Østfold Tannlægeforening, var ved generalforsamlingen 28. juni 1945. Da var han på plass, og han fikk med seg og satte sitt preg på de aller fleste generalforsamlingene frem til 2004. Han tok ikke ordet i utide, men når han gjorde det, ble han lyttet til, og så var gjerne den aktuelle diskusjon slutt. I kraft av sitt vesen, sine brede kunnskaper og trang til grundighet og perfektjonisme, utstrålte han en autoritet som han minst av alt trengte å heve stemmen for å få frem.

Etter hvert ble det også noen verv å påta seg. Det ble faktisk ganske mange. Foreningen fyller i disse dager 110 år. Ingen person kan ha brukt så mye av sin fritid på den som Egil Sekkelsten.

Vervet som materialforvalter var kanskje ikke så tungt, men han hadde det i 43 år. Kanskje var det heller ikke så krevende å være referent i to år eller revisor i ni, men alle monner drar. Imidlertid var han foreningens sekretær 1951/55. Tore Moe Olsen satt i formannstolen, og av annalene fremgår tydelig at foreningen verken faglig eller organisatorisk noensinne har operert med et slikt aktivitetsnivå som i disse årene. I sekretærtiden tegnet han forøvrig ØTFs emblem.

Så til de litt tyngre oppgavene han påtok seg: Egil satt i klagenemnden fra 1967 til 1990, de fleste årene som formann. Vi kan bare ane hvilken nytte han gjorde for foreningen, medlemmene og pasientene. Diplomati ble praktisert, diskresjon og taushetsplikt var en selvfølge. Undertegnede kan ikke unnlate å nevne at da han var formann i ØTF, ble det i regi av Norsk Institutt for Sykehusforskning utført et forskningsprosjekt over pasientklager. NTFs hovedstyre hadde bestemt at de lokale klagenemndene skulle bidra med diverse opplysninger. Det var ikke lett å få noen fra Østfold.

Egil hadde brede litterære og histo-

riske interesser og var en språkets mann. Han var en ettertraktet taler ved store anledninger, både i ØTF og i sitt frimurerliv, men det var med det skrevne ord han virkelig innla seg for tjenester i ØTF, og det er for sine historiebøker og årbøker han vil bli husket.

I 1970 publiserte han «Østfold Tannlægeforening gjennom 75 år». Det er et velskrevet, grundig og mønstergyldig verk, i sin sjanger var det nærmest unikt da det ble utgitt, og i dag kan man trygt si: Ingen over, kanskje noen helt få ved siden. I 1995 fulgte han så opp med en grundig beretning om de neste 25 år.

Østfold Tannlægeforenings årbok utkom første gang i 1949. I 1951 kom Egil som sekretær inn i redaksjonskomitéen. Der ble han. Og så skapte han alene en tradisjon som ingen annen lokalforening kan skryte av. Fra ganske tidlig ble årboken noe mer enn tørre vedtekter, beretninger og regnskaper. Egil laget portrettintervjuer og hadde undertiden selvbiografiske og historiske innslag skrevet i en novellistisk form. Hans siste årbok kom i 1993, men hans aller siste bidrag av nevnte type ble skrevet på oppfordring så sent som i 2004. Som alle de foregående var det preget av glimt i øyet og et aldri så lite moralsk poeng.

Hva gudfar Sekkelsten ellers bidro med som rådgiver og oppslagsverk for ØTF-tillitsvalgte gjennom årene, kan man bare gjette. Hvor mange ganger han møtte opp i begravelser og representerte foreningen på eget initiativ, vites ikke. Fremfor de fleste var han også av dem som i sin mentorvirksomhet prøvde å holde på tradisjoner i foreningslivet.

Egil ble hedret med ØTFs hederstegn i 1961, fikk NTFs hederstegn i sølv i 1970 og ble æresmedlem i ØTF i 1985.

Det er en av våre aller beste som har gått bort, vi er mange som savner ham, og vi takker for innsatsen. Så vet vi at han var en familiefar av de sjeldne, og sender våre tanker til dem som savner ham mest av alle: Randi, tannlegene Ådel og Egil jr. og den øvrige familie.

*På vegne av kolleger i
Østfold Tannlægeforening
Oddvar Sørbye*